

eller om jag et är en metafysisk Person
(Personen subjektualis): ja har icke
själens rättighet eller själens i främ-
sig den gamla människans, utas
jaget inrefattas både den gamla
och nya människans: Alltså är
da jag et en "benäddad djepsu-
al".
och denna Person, som den benä-
des, Allting att frukta af djepsu-
al: ty den benäddade är Sverner-
nät, som antalas i Uppsal. 12. Cap.
1379. Ochur Me den benäddade
eller nya människans mätte
frukta för den gamla menski-
kans hjälpslöshet, som är den
nya människans värsta fi-
de: ja vilja dock behöva talare
na påstå, att det är Gud, som men-
niskan bör frukta Allsmäkt-
guren det finna ja många juhörs
den Heliga Skrift, som säga, att
Gud icke vill sträta några men-
niska i Gledet. Men djepsu-
al vill det. Och i Allsmäkt
mätte man ja förstå den Guds
fruktan, som antalas i Skriften
att det är den barnliga vör-
naden, som när man när

det är frägan om benäddade själar. Men
alla vänta, som stå under dag och
natt en tråkig fruktan, hvar och
den fästa fruktan icke har någon
fruktan hvar och för Gud eller djepsu-
al. 1380. I alla fall är en tråkig
fruktan, bättre än ingen fruk-
tan. Det är således ingenting ont
vett fruktan för Guds förhållande
Rättfärdighet, men denna fruk-
tan hjälper ingen till himmel-
fäst, om icke det till kommers-
lek, som utdrifves rätt h-
garn. Ty att vara i skogen
om natten, och icke tända korn-
na kom till förnälarna af fruk-
tan för straffet, det är minne
icke riktigt. att ja, med hvilken
färdighet och försakelse förnälarna
ne förstå den barmhertigaste, som
icke en gång frägar på den
natt, det är för skämsligt. Men
ja långt drifver Egenhet för-
dikturen människans, på som
blifvit allsmäktig vänt till
Medvetande af sitt bratt. Han
säger i främ Guds ansikte, och
gämnar sig hvar och träd i
luftgärdet.

1381. Den som är försenad med sig själv, d. v. s. /
med djefualen, kan kännas i en fruktbar
tvanken för Gud eller djefualen, emedan
han tror sig vara Guds iakttagelse närm
akt. Närmaste bröfverfing. Men
här dåderst kännas, kännas han sig
vara alldeles obekant. Då iakttagelse sig
fuktat för dåderst mer än så. Han den
enfalliga, som inte kan se på den
bort alla händerna, liksom finnas
det bra många, som kan se på
fläskt då den tror, att ingen synd kommer
på deras samvete, emedan de kan se,
att dåderst nalkas. Han de enda är egen
närhet, som på fläskt, att inte fruktbar
för många efterhänderna, och den rika
kan se på fläskt, och finnas fläskt
huru de skulle kunna se och fläskt,
efter han, då.

1382. Allt detta visar sig redan hos barnen
i smått. De barn, som nyssna till
frags af fruktbar för fläskt, kan se
dåderst medvetande af sin händerhet.
De veta sig kunna illa gå till, men
detta på fläskt, som till fläskt, som
medvetande i föräldras hjertat. Den ännu
snadren kan inte se på sin blund i sin
ögon, emedan ett barn är i frägnen
der märkas fläskt. Deres fläskt
fläskt som är ännu mer, och fläskt
er fläskt, fläskt. Han fläskt sig fläskt,
och kan blott kan finnas sitt fläskt
barn. Fläskt vrede (Guds vrede) öfver
det onda, som barnet gör, kan se af en
annan fläskt, som fläskt fläskt
drade, att detta barn skulle fläskt.

der för tag kan se det med sig, men under
fläskt fläskt kan se det med sig, emedan
medvetande kan se det med sig, emedan
anfläskt. Det kan se på fläskt fläskt i fläskt
att Gud angående sina fläskt fläskt
Guds barn.

1383. Men är inte allt detta Anthropolatri
fläskt fläskt? Gud kan ju inte se
fläskt? Den kan se på alla fläskt
fläskt, alla fläskt, att Gud inte kan se på
fläskt, att af fläskt fläskt fläskt
fläskt fläskt fläskt, liksom fläskt fläskt
fläskt fläskt fläskt, att uti Guds fläskt
fläskt fläskt fläskt, liksom fläskt fläskt
fläskt, som vi fläskt fläskt. Och vi
tro, att Gud är fläskt fläskt, men Gud
i fläskt fläskt inte är fläskt fläskt
fläskt vi ju uti fläskt och fläskt
fläskt om Guds fläskt fläskt. Och fläskt
fläskt en fläskt fläskt fläskt fläskt
fläskt fläskt fläskt, som fläskt fläskt
fläskt fläskt fläskt, som fläskt fläskt
fläskt. Var fläskt fläskt fläskt fläskt
fläskt med det fläskt fläskt fläskt
fläskt fläskt fläskt fläskt, som vi
fläskt fläskt fläskt fläskt, men
fläskt kan vi bevisa, att fläskt
ar det fläskt fläskt fläskt fläskt
fläskt fläskt fläskt fläskt. Han är fläskt
fläskt af fläskt fläskt, att kan se på
fläskt fläskt fläskt, men fläskt fläskt
fläskt, att kan se fläskt fläskt fläskt
vi fläskt fläskt, att en fläskt fläskt
fläskt fläskt fläskt fläskt fläskt
fläskt, som är fläskt fläskt af fläskt
fläskt fläskt fläskt. Gud fläskt fläskt
en fläskt fläskt, som är en fläskt fläskt

1384. Detta är evinnerligt lif, att kän-
na dig allena samman Gud, och den
du finst hafver Jesus Christum.
Det första stora ordet i Anthropolo-
gin är "Ja groti fautori", och det
andra stora ordet i Theologi är
"Ja groti christi". Hafve vi en
krist och en sanning, som krig om vår
egen Natur, på hvilket den slutats vi
deraf göra till Guds Personlighet, falsk.
Detta är en klar sats, som icke kan
motspåas af någon. Men ingen kan
gjort sig djurfva slutats från Anthro-
logi till Theologi, som Profeterna, hvil-
ka tillagnade Gud, icke allena. Men
nissans varliga själs förmågor, kites
sammans vilja, förstånd, hjerta, m.m. u-
tan äfven ögon, öron, mun, näsa, hän-
der, fötter, hår m.m. hvilket nu för-
tiden anses vara allt för platta och
triviala Anthropomorfer. Men
skole vi derför säga, att Profeter
na hafva haft en falsk kunskap
om Guds sanna Natur, eller att Gud
för människans skull har tagit
på sig en skeppnad, som han ic-
ke eger. Detta vore, att förninga
Upprinnbarhetens samman, och gö-
ra Gud till en Personar immediat
nata. Som förefalles en annan sa-
rakter, än den han verkligen eger.

Vi tro, att Gud är allför allvarig, för
att kunna leka blindback med oss,
om han inte stundom nedlät sig till de
enfaldiga fattningsgåfva för att
göra sig kännbar och begriplig för dem.
1385. Vi hafva tvifels talt om de barn,
som nyssna till frägs af fruktans för-
trykte. Dessa Nyssna vill skönlig och
föräldrarnes medlidande. Men huru
skola föräldrarna sitta sig med sådana
barn, som ingen fruktans hafva, skunta
de snart illa? När ingen äga hjälpa
måste föräldrarna låta dem lifva till
sin anda belysning. Men föräldrar, som
blåder och lider, det lider atraktiskt på
sådana barn, som akidalt läpa fram
på förderfullt till. Men om föräldrar
nes bänar och tänas icke vortan på de
förkändes, då måste föräldrar, som
till slut blifva skalksinigt, och händt
enligt de föräldrar, och på händt
föräldrarnes omhändertagande, de föräldrar
uppså barnarätter. Föräldrarna
kunna omärligen allra sådana barn,
som icke akta föräldrarnes bänar,
och tänas, icke heller låta äga sig, eller
emottaga fruktans, utan lifva efter
sin egen onda belysning, och följa
den skalkens ingifvelser.
1386. Just så ringefärligen står det
nu till med meningslösheten, och dess
förhållande till skaparen. Men
det är just detta brattiga och utbriga
förhållande emot skaparen.

som verldens wise försäkra, under försig-
 vande, att det står icke på illa tid med menn-
 skan, som Reformationsdag jubeliga in-
 biling förefiggar. När Reformationen
 na giffa, att menniskorna "rofliga on-
 ja piffes Filosofen, att menniskor är "ro-
 line god." Menniskor har en ädel karak-
 ter, och en god vilja. Med någgra få un-
 dantag, snafte skunnigast afser sig
 und taget, bättre uppfylla sin moralis-
 ka afpliktelse som är förs. Och tvän-
 trum har Filosofen fått en jadan afser
 tygelse? Jo ifran sin egen afpliktelse
 Person, som är på Gud anlig i sitt för-
 nift, på Adelsnädig. Sin vilja, på Eng-
 laren i sitt hjerta, att det icke fin-
 en en enda flacka på sin samvete, som
 kunde skymma hans näder.
 Sal sin barnens dag. Filosofen är på
 "Mephistofeles all smädes och att
 benäns," att som bitenar mera om
 en Menniskor. Jo som som i icke
 begri maktstaf brätt enat Gud som
 fulligens, och gäna någata andet
 som som icke har befunder påst
 guds guds med sinne dygder, men vi
 på val se, huru gas med kunnat till sig.
 1387. Vi kunnat som till den första
 af despa barn, som kunnat som som
 lissa förordning, och sitt outliga sin
 kunnat enat sitt wifs uphof, att
 barn, som kunnat sig vara skaf-
 det till föräldra mänd, genom den
 hertigfratande fong, som det för-

jakat. Detta barn måste fullgöra kammars
 komissären den märkta skuggen, och gräta
 bakom dörren. Den förbannade Saren
 måste återvända till sin fader. En sådan
 brottsling måste fullgöra sin moders kärlek
 med tårgrenar blotta tårar. Och säga: Jag
 får ingen frid, om jag inte får förs
 vattelse af Er. Ibland sålunda bratt, som
 ligger tungt på mitt samvete, har jag
 afven den synden på mitt samvete,
 att jag förarsakat Er en så stor
 sorg och gränse, och detta barn
 (som som en ut på mitt samvete. 1118.
 Den väktade luthers tänke, att Quan
 gelium om Christi lidande pågående
 kamars ännu mer är lagom, förbun
 nelse). Nu frågas, hvilken af dessa
 barn, skall bli försonad med fä
 ligs uprops? Saken förklarar sig själv.

1388. Churche det första ordet
 säger, att föräldrahjertat fördrar
 en upprättlig ängel, innan någon
 försoning sker. Men emellan för
 äldras sakt barn, på förefaller
 rikväl att detta, som ett olyg
 ligt prästeri, på snart på
 va saken blir synlig för den
 saken. Haren. Det förklarar
 de förordade Herran, och gör
 Hara Ögon, men kan ändå en
 genting Annat finna ^{en} förme
 ri ut många Religions

eller andelig väckelse. Den huthus
ska kyrkans rykt vid blottat af
af sådana fenomen, som tillkännas
gripa någon griff af dess heliga
Eld, som Frälsaren kan att up-
tända på jorden. Stats kyrkans in-
tolerans på ryktet vorden i Sverige, har
icke sin grund uti dels barmhärtighet
ömsjthet och medlidande med de fru-
ga i Fröna, twilkas samvetsfrihet förs
af Lärorena, såsom Cleri. Comitalis
cirkulär för 1864 låter påskina, hvar
ett förs. utgjutes på omäkt kämpor
(pag. 10). uti följande sentimentala
ordspill: "Äro vi nu öfvertygade, att
den Evangeliska huthus skolan
är öfverensstämmande med Guds
eggt lippenborade ord, som läres
af den enda rätta vägen till frä-
digheten, måtte vi icke då önska
nått öfrätt hålla denna lära ibland
oss? vi, det då icke ett brätt, en
grymhet emat de fruga, de en-
faldiga, de mindre lyfkyttiga
genom en obegränsad religion
frihet, blott hålla dem för alla
möjliga förvillelser i religion
hänseende? kan det någon sin
vara orätt, att icke tillåta det
förkunnas, och utprädas, som
man vet och tror vara vilje

förändring och förklarligt." Hårs är författaren i fara att gämnas af Egenrättfärdighet. Egenrättfärdigheten kan omfångat sig till en lufas Engel. Författarens medvetande.
1388. Utom det tydliga missaget i denna deduction, hvilket alltid öppenbarar sig till inquisitionens argmakt beträffande den, att inquisitionen inte kan ha några rättigheter till sina handlingar, tvadsen och det onödiga hatet till den befärande. Om författaren öppenbarar sig i deras medvetande, som en helig ämne att utnåta rättens, kunde denna heliga plikt är i hjälpsa verket en infernaliska gysmakt, som kan för innersta grund till den orthodoxa galenskapen inträffa på jernan, inne kallas äfven af den Högsta deductionen en äfven bevisning, som bevisar för mycket. I det kan inte nekas, att inquisitionen i Rom dömt tvads på jernan med lidande med de praga i Trana, hvilket somvet frid vander hand af det lutheriska teoret: likaså kan det inte heller kan bevisas, att Romedömet äfventyrgelse om papismens äfverensförmåelse med Guds eget uppenbarelse och, och äfverens af felbarhet, samt fuliggörande som tratts någon, att de lutheriska äfventyrgelse nu kan vara, och kan na vi vil tvifla derpå, att inte Rottens äfventyrgelse är lika begärligt, som papistens och lutherans: Se blott den lilla afhandlingen af A. A. 1390. Men tvads som i synnerhet för oss bevisenligt, är den stora "atr 6" som

gamm framlyfter i afvansskrefne deduction.
De hafva den afventygelsen, att Guds
egon ära är i fara, för Råfarnas emellan.
De hafva den afventygelsen, att det är
Guds egon fäste, som de försäpta om
Läfare, prästerna och villkåren; men de
tro icke att Gud själv kan befria sin
fäste, genom församlingens egon kraft, som
verkar på afventygelsen. De tro
mera på länsman och Fiskalen, än på
Gud. De tro att det är Guds tro? Då Luther
var afventygad derom, att det var Gud
egon fäste, som han försäkrade, så hade
han inte den satta afventygelsen, att
Gud skulle befria sin fäste, genom
församlingens egon kraft; men Prester
na i Romens tro icke, att Gud befriar
sin egon fäste; därför måtte de antala
länsman och Fiskalen, att försäkra
de frage: Träcka om Läfarens
försäkrande. Likaså de frage
i Trana icke om Råfarnas emellan
hos Prester.
1391. Men de tala för sin fäste, men när
de tala om samfundet och medlidande
med de frage: Trana, ty det är befriat
för en prest, att hafva gäro med värdet
fäste: sin församling. Han får icke
spela sitt brölle i församlingens
om söndags eftermiddagen. Icke för
han bröllet sitt fästeglas i församling
Läfarena, icke för han sin dag och
kvälar för Råfarnas, och att

De efterna hafva den afventygelsen, att ^{den} ~~den~~
Läfarens emellan är afvansskrefne med
Guds upprättande och, så hafva Läfare
den afventygelsen, att det är
na icke predika den nya Evangelien
ifra Läfare, som att Läfare, emellan
de hafva försäkrat sin egon fäste
som afvansskrefne, och en helig församling
afvansskrefne, sin predikering, som
afvansskrefne, som ingen församling
fäste medlidande, att nästa församling
fäste. Skulle verkligen Prester
Läfare hafva något verk på
fästet, förtän, skulle icke fästet
ninga och omfatta fästet med bröllet
gud. Skulle icke fästet och församling
hans på Gatas och gränser, skulle
fästet visa något afvansskrefne i
Christendomen. Då skulle man tro,
att Prester, Läfare har verk på
fästet, afventygelsen, men nu
vittas just fästet, Läfarens egon
daglighet, att Prester ingenting
kunna verk på fästet, afventygelsen,
gelsen, Emellan de syna tränga sig
med, att Christendomen i sin fäste
fäste är mera i det fästet. (St. C. C. fäst 9.)
De hafva fästet sitt fäste, som under
ena fästet, men Christen fäste: in
gen fästet sitt fäste under ena fästet,
äro de menniskor, som fästet fästet,
vera fästet Christen, under gända
fästet fästet. Icke: så är deras
Christendomen icke mycket vänd. (Fästet)

1392. märker icke Ständet, att Kejsaren
af Ryssland har Jamna ömkhet för de ma-
ga i Thana, som Bröster i Sverrige. Han
har ju velat tvinga Turkem med Eld och
Svärd, att icke flösa sina fina underfä-
tanes Samvetsfrid. Kikad ju Bröster
i Sverrige vilja tvinga Råfärens med
lagens fränd, att icke flösa de fraga i
Thana, Samvetsfrid. Vi vill äfvens Kej-
saren af Ryssland tvinga Turkem med
Eld och Svärd, att icke flösa sina un-
derfätanes Samvetsfrid. Men om
nu Kejsaren af Ryssland, skulle en
vacker dag tvinga Stat, kyrkan i Sverri-
ge, att affrånja sig den lutheriska lä-
ran, och antaga den grekiska: huru
skulle Bröster i Sverrige då bära
sig ut? Skulle de uppföra sig för sin
äfvertygelse? Eller skulle de affrån-
ja sig den lutheriska läran? Jag fruk-
tar, att de skulle göra som Bröster i
Frankrike gjorde i förklyftet, och
nåväl de skulle affrånja sig lu-
theriska läran för en vändning
högsta galen skak, som kunnat falla
någon menliga i. Ut i ett sådant
fall, som vi nu förmanat vöredet
hög tid för "Svenska kyrkan och dess
"Svenska kyrkan att befinna sig mer än
en gång, innan de af eftergifven-
het gått dagens (Kejsarens) hugskott
för inländernas otaliga skada, ut-
ret blottställa bekvämligheten

den öro, för hvilken deras största
Korungen befvat, verkat och uppfattat
jitt lif. — edl. (G. L. C. C. sid. 10).

1393. Vi hafva nu tagit förklarings-
omafte koras i anseende, för att
vissa, hurledes en församling
mellan församlingar och barn, är nu
gänget helt annat, än en för-
ning mellan kyrkan och upprig-
da underfätaner. Ut i en sådan för-
sättning, kan en förlikning utan för-
sättning äga rum, liksom mellan för-
diga präster ut i en jumbistat. Men
ut i en verklig församling mellan
församlingar och barn, kan intet själv-
bedrägeri äga rum; ty församlingarna
hafva en stark blick, som ingen
sådant församling, som själfva
äro församlade med Gud. För-
des för de otaliga barn, att de
ut ägaren på sina församlingar,
förklarar för de de bedraga den
med lättnad affrukt: barnens bratt-
liga förkallande måste förs
eller sednare blifva begrundat.

1394. Men om nu församlingar
tät förklarar antingen blott, eller
läras, innan det kan församla,
huru kan då Guds faderliga
njenta tillfrids ställa utan för-
sättning affrukt? Församlingar, som
äro begrundade af omkultion

Humna inte förföras: de fordras
Förförarens blid, och den förföras
Fördrifvande ut huset, men Gudfrukt
tiga Föräldras mätte själfva utstå Hel-
hetens angest för sina Agudaktiga barn.
Det lyckades förföraren, att hans
Föräldrakjortel på det ämnet, men det
lyckades honom inte, att behålla
ett offer: han kunde inte fördras
förbanningen. Hans Kärle inte fördras
hjärtat djup, emedan han själf bar
Fas. Förföraren Kärle Rättvisan, sandri-
ga, men frärlitens fördringas Kärle
han inte. Denna fördring om för-
banningen är visserligen rent men-
lig, men rent menlig mätte
ja den fördring vara, som skall
kunna sättas af menniskor. Då ska
peren själf redlat sig till våra
barnliga fördringas, på samma
sätt, som den föräldras redlat
sig till sina barns barnliga fördrin-
gingar och deltaga i barnens öf-
diga lekas: ja kunna vi göra beslut
sätt ifrån det menliga föräldras
hjärtat öfverföres till Gudaren.

§ 8. Den rätta fördringsgrunden
1395. Förföraren förenas i sin Person
ett dubbel moders hjerta, först som
Skapare, emedan "Guds"

är allting gjort (Jah. 1); och för det andra
som blid fördras, delaktig varken af vänt
Kärlek och blid, dock utan fördras. Kärlek
Kärlek för. En öfverföres Gudarens
föres fördras i Kärlek och Kärlek blid i
Fördringens. För det fruktans fördras
föres öfverföres Kärlek: detta öfver-
föres. Så har många Rättsaktigt in-
bitt sig. Eller Kärlek har sig: detta
öfverföres? öfverföres af sin Gudare
föres. Så har man: fördras
föres velat fördras fördras, och
tiga blid, med öfverföres den af, att
man ropade på Kärlek: "Min Gud!
Min Gud! två Kärlek den öfverföres
mig." Men denna öfverföres har sin grund
i de fördras fördras fördring om
Guds Kärlek öfverföres. De fördras
sig, att Gud inte Kärlek, att mo-
nolikt blid. Gud fördras fördras
Föräldrakjortel. Kärlek öfverföres.
Men detta Kärlek inte, att han var
föres öfverföres, om han inte föres
Kärlek den fördringens, att Kärlek
Kärlek blid Kärlek, angest.
1396. Så vida fördras fördras inte i en
blid Person Kärlek, utan en verkligen
öfverföres fördras, hvilken inte öfverföres
öfverföres Kärlek Rättsaktigt, utan
öfverföres. Öfverföres öfverföres Rättsaktigt
var öfverföres den moraliska fördras
öfverföres: ja mätte han öfverföres i. Mat. 6.6
Kärlek Kärlek en verkligen föres öfverföres
föres barns öfverföres, långt föres om han

tag på sig den menliga naturen. Men det
är moraliska lidande, kunde inte blifva
rätt klart för världen, innan "det varit
kätt." Hans moraliska lidande i Gethsemane
var en moraliska nödvändighet. Det var
ett outförligt qual, som församlingen måste
utgå för denna Agudaktiga barn, hvilkas
brätt föll tungt på Hvar Samvete. Han
måtte måtte bida Helvetets angest för men
vilighetens icke blott själar "blodsfrände" e
tar afven i egenmagi af "Fästare" om sedan
han gifvit alla bränner lifvett. Här må
ke man taga i betraktande, hvad som för
ut en fastlavs den Högsta Forsakligheten. En
ombligens Gud en "Personla Tolleli" på äro alla
Hans Egenskaper beredande af Hans vilja, och
då fanns till Hans Forsaklighet ingens mora
iska nödvändighet, men är Hans en "Perso
na substansli", sådana man vantligen
antager: ja måtte han handla enligt sitt
Väsendes Natur, och då äro icke hans E
genskaper beredande af Hans vilja.

1397. När Trälslaven på en gång förmade
i sitt medvetande, millioner gånger
billionerna, det vill säga hela grensklig
heten hvilken genom ett enda fall
vredde i en försvändning, förlorade
sin medförmade kärlek och lög nu på 9
af Mann och vanära i den dygaste
moraliska förnedring, beläst med de
hemsliga laster och blodskulder, rufande
fram: vill yra till sin eniga förtäpp
se: måtte icke då det gudarniga Pa

dens hjertat blada sig till sås af medlidande
och sorg afven detta moraliska missfäst
som icke en gång har haft ett skänkat
afven sin förnedring. Och hade icke detta
missfäst fått lif af Mänskan, hade det icke
varit Hans yngsta och minnaste barn, ja
hade Hans förnedrat sitta sig ifrån detta
missfäst och tänka som Herren sade till
Hvar: "Gå vill lemna detta missfäst åt
sitt Åse." Och nu lät Mig, att min vrede
förgymmas på afven dem, och lifvades
dem, ja vill jag göra dig till ett stort
folk." 2. Mos. 32. 10. Herren ville icke
blifva Alldeles barnlös på jorden,
men bekäde han fördels barn? och
bekäde han denna detta missfäst, för
att vinna sitt ändamål med spelfen?
Nej, platt vinlet siges förnuftet, men går
man till föräldrakäntat, ja kan det icke
sitta sig lätt ifrån dem.

1398. Men Lärjungarne, som skulle
vara vittnen till Hans förfärliga
angest, kunde icke uti sin samv
astlighet nitiskt bevigas, orsakat till
dette "Samvetsqual" som presade ut
blodprättur, den fine kunde de icke
heller klart fatta betydelsen af denna
moraliska "Försvändning" ty till
alla deras skrifter, hafva de ansett
det fysiska lidandet eller Konset, så
sägade den enda försvändning
Det synes af hela tankens
Ränna om Försvändning, ett Trälslav

men død på korset, havde gjort det dyreste
intyget på deres hjertan, hvordan alle denne
Lebenslige død var i deres forestilling det
enda forsonings offer. Idealismen
kræver ikke Mellem Rummet, fatter, at
Tilføjelsens eller Guds Sans Moraliske vi-
dende, var et forsonings offer for
være synder, kun et det er talent af
det som nu blivnet sagt om den nye
Hva frændskaben, at et moralisk
vidende er ikke nødvendig, som det
fysiske videndet, for at få Kammerade
af en forsoning mellem forældrene
kun barn.

1399. Men der forestillingen, at
Gud ikke kan kræve noget Mora-
lisk vidende, er der fuldstændig den filo-
sofiske Egoismen. Tilføjer betrag-
ter sig selv, som et Ideal af fulkommen-
hed, umulighed: når kan selv ikke tæn-
ke noget Moralisk vidende: siger
han en slutning af hans sin egen døde
værdi. Det er den Gudsans. Den
næstfærdigheten har stillet sig selv
bragt, for at kan ikke tænke nogen
Jung Jødes sine barn, forsoning, og
nu mener han, at Gud kan
samme Jøden, hans Plater, som
Tilføjer hvilken tænkes være
færdig, for når: det er uendeligt
at Skapelsen skal vidende

min Hælle. Jeg er vel liten til næsten
småt hængende, men for forsoning
Jel Nedrig og Kammerat. Jeg ikke
være, at Skapelsen må være Jøden
Kend og færdig, blot for, med Hælle.
nej det går, Altså: verdien er, at
gøre sig for nedrige begreber om Man-
nisk: det er det, at betragte
et Allet Menneske, at anse
kunne samme, for de ofersættelse.
Se du på Satan der kan ligge i græset
og rækker op for sin fysiske Hælle.
1400. Men for det tilkald, gætt til
at Skapelsen ligge på Jøden og færdig
blot for den Hælle. Det kommer
endog der for en om blodpletter
verke på det færdig. Han kan
færdig blot for, Hælle, men Jøden
håndrække Kammerat, som Amata
Tilføjer Hælle, om alle Kammerat
når, og Jøden er af det Jøden, på
deras hånd Hælle, verke blodpletter
ingen. Om Jøden er af
blot Hælle på det færdig, for
de genast blot den med Jøden
færdig Hælle, Jøden: der Jøden som
Pilatus: Jeg er af Jøden til den Man-
rens Hælle. Menneske kan ikke Hælle
for egen Skapelsen: af Jøden
Han kan ikke begå et Skapelsen.
Endog der, som Jøden Hælle: det
er, må se sig om. Det er endog om

Annärnd inbillnings fatter, som förkom-
mer, ibland fanatiska läsare, när de sä-
ga sig hafva kännat Frälsaren.
1401. Detta är visshetens ett handt tal, att
vilja förbörda alla människors hjärtan
fjänd, som endast läsa ena kända
sig hafva begått. Men det är en evig
sanning, att människors hjärtan
hufvuds taget har inte alls i anda
ligt affeende gjort sig skyldigt till
ett föräldranar, utan afvänder
i lekamtligt affeende skulle men-
niskorna i hvilket tidskrift som
haldes, hafva gjort det samma, som
Judearne, och ännu i Christenheten
gå till och med själva kutherfkes
kyrkan, skulle samma Mått be-
gå, som en judar församling som
Jesus af Nazareth utnämde med-
dara på en anspåkt, som han
utträdde i Judiska landet. Han
skulle blifva anspåkt för en be-
gåre, ty ingen skulle låta inbillas
sig judiska galufskaper, att en Gud
upprättade sig bland men-
ska med en judar kapitel, d. v. s.
som en läsa predikant. Huru
undergörande gåfvar skulle man
helt simpelt säga för Charlatoneri.

1402. Churu det moraliska vidandet
är det främste och äfrus det vrigti-
gaste i försonings läran, vilja
vi denföre ikke försoningens
lekamtliga vidande, eller försoningens
medlande "seundane human-
naturans". Vi veta nemligen,
att medrens fysiska vidande
har Maders känslor, hvilken fysice
betrakatad är en reaction från
efmadern, som varit färdig för
tan; ty ikke är Maderskänslan känslan
innan fästet fått lif. Den är ikke
fjendeligen stark, innan fästet
blifvit framfäst till verlden; men
Maders känslor stignar, när bladet
kastar sig från efmadern på bröstet.
Detta är en allmän erfarenhet
hos alla barnafäder, och af-
figningen, som är på fäst och dis-
actus gratia hos Maders.
1403. Men vi stänne Maderskän-
slan är, desto främre blis det men-
ska vidandet på detta försonade
barn. Det fysiska vidandet blis färdig
des en anknytning till det moraliska
vidandet. Stigning. Vi hafva denföre
tagit Maderskänslan till exempel,
medan detta är samma, som fästet
känslan. Och när det blifvit en

moraliskt nödvändighet för Skaparen
att uttända ett moraliskt lidande
för sitt förnedrade barn. Men
ja blif det äfven för modern enligt
sitt nödvändighet att lida freds-
värket för barnets fjälfelse; det var theis-
patras "jam" syndens barnens Ca-
turans, et secundum Analogiam Creatio-
nis, iades nä barnafödelserna. Skar-

paren är Andens födelse, modern barn-
rens födelserna, hvilkenes freds och
värket, svarar mot Christi bekämpiga
lidande, man har betraktat freden
och värket, som ett syndadöms för
Eva, och ja är det äfven; men det är ett
syndadöms för frambbringande af
en ny Människa; ja är äfven Christi
lidande. Detta är icke någon tyn inbill-
ning eller en liknelse, som icke har något
motförhållande i verkligheten.

1404. Gy kunde liknelse, som Christen har
uttalat är en realiserad Ide, en veritabel
fanning. Och ikefanns barnen hafva
en viss iaktet med föräldranse, till
följel af den fysiska generationen, eller
"secundum Analogiam Creationis"
ja. När äfven det psykiska barnet
Människan en viss iaktet med Skar-
paren i psykiskt och metafysiskt
hänseende secundum analogiam Cre-
ationis, d. v. s. Människan brö på
sin Skapare i psykiskt hänseende

ja mätte, att människans själsförmåga
hafva någonting motsvarande i Gud,
väsende. Men ikefanns barnen i mo-
raliskt afseende äro föräldrade, till
ex. Donats barn, ja är äfven människans
vanfästade, har brö ike Alla på sitt
pade i det fallit. I öfverensstämmelse
med dessa psykiska lagar, som Fräls-
rens Gysfjelles lidande betraktas, som
en "Causa mediata et remota", men
det moraliska lidandet är en
"Causa immediata et proxima", till
Försoningen. Och i iaktet med
denne Modificatiön i Försoning,
lämnar för Frälsarens medelst
secundum humanam naturam,
betraktas.

1405. Af denna Modificatiön i Förso-
nings lämnar följis äfven, att alla
Freenigheten är en "narslösa", men
niskans har brüt ike Allt af
småt den första Personer i Gud,
men utan äfven småt den andra
och tredje. Vi kunna väl icke kalla
någon klar förrethållning om de
tre Personernas inbördes förhållan-
der, clarte tro vi för ingen del, att
Freenigheten har tillkommit endast
genom Fadrens precatation, som
Martensen tyckes antaga, vare
Gud en Person Idealiskt för honom
jag betraktas sig själf sig själf
och betrakta sitt andra jag själf

den andra Personen, men denna filosofiska
abstraktion, är endast en tankeform, alltså
den abstrakta Idén icke kan vara utan subjekt,
hvarnär Idén har sin grund: självmedvetandet
kan icke vara subjekt, hvarnär att det
abstrakta medvetandet, såsom det förekom-
mer i filosofisk skalle, kan vara en "Idea
realis", alltså att det är ett verkligt med-
vetande, men det kan icke vara en "Idea
substantialis" för vid det är abstraherat
ifrån subjektet. Och lifväl ligger alltid
subjektet omedvetet under den abstrakta
Idén, för vid Idén i sig själv icke kan
existera utan subjekt, hvarnär Idén kan
finn sig såsom följande till grund, eller såsom
verkan till orsak.

1406. Martensen säger: Den kristliga dog-
matiken § 55. "Vi fråga om det är möjligt
att icke blott förstås, men att tänka sig
att Gud från evighet har varit medbe-
stående af sig, såsom Fader, derom han icke
från evighet har åtskilt sig från sig själv
såsom från Sönnen, och likaså för evigt kan
varit att med Sönnen i Andens enhet, eller
med andra ord: om det är möjligt, att
tänka sig Gud, såsom det eviga självmedveten-
det, utan att tänka hansa, såsom den
eviga självobjektivering." "Huruvida må
vi: besvara den angående frågan att om med själv-
vet menas subjektet, för kan denna alltså, verk-
ligheten blifva sitt eget objekt, utan att derom
behöfva subjektens enhet. Menas med själv-
vet blott medvetandet, eller Idén, för kan
väl denna blifva sitt eget objekt, derom att
en Ide fader af sig andra Ideer, och betrakta
den som objekt: men nu är den andra
Personen i Gudamen icke blott en Perso-
na Idealis eller "emmaginata", utan

en "Persona realis" men vi äro icke långt ifrån
Skapelse begreppet, om vi antaga, att Fadren
genom "självobjektivering" har frambragt
Sönnen, ty självobjektivering är långt ifrån
"fodelse" som tillägnas Sönnen.

1407. Dessutom veta vi nu, att själfobjekt-
ivering består deruti, att filosofen abstra-
herar sig själf ifrån sitt väsende, och be-
traktar själen för som objekt. Men denna
sak, som kan uti sitt abstracta väsende
ish varande, betraktas som sitt andra
Sag, är förnämning af organ lifvet, hvilket
"realiter non vero substantialiter, eller essen-
tialiter, är skildt från konstitut, hvars
tanke och viljeförmåga kan, äfven i sitt
abstracta, hvarnär omedvetet fasthållas
i sitt abstracta medvetande. Vi komma
ingalunda ifrån Skapelse begreppet genom
det påståendet, hvilket likväl är, om det
vi förutsetts, att i Gud är tänkandet
"och vörandet ett", och den handling i
hvilken Gud fullbordar sitt självmedveten-
de, är icke blott en Handling af det Gudam.
liga subjektet, [Idén] utan också af den
Gudamtliga subjektet." Huruvida anmärka
vi: Tänket är ett väsende, ett existensia eller
Idea realis äfven i meniskan, men men-
skans tanke och subjekt är icke växelbegrep.
vi: Kunna icke säga: "tanke är subjekt",
och heller Kunna vi säga, att "subjektet (sja-
len) är tanke". Men nu förstås det varna
Martensens mening, att i Gud är Idén
och subjekt växelbegrep. I My fall, kom-
ma vi äfven närmare Skapelse begrepp-
et, ty Sönnen är ju i detta fall en "realis-
rad Ide". Fadren frambragte Sönnen genom
att tänka Sönnen; och detta var en handling

1408. Ett annat mera naturligt förhållande

att life principles
vet; men om organifket vet man bescifit;
att dett fapper organerna.

1410. Ett kårren om Författningen kan man
äke undvika frågan om de Tre Perso-